

Ce fel de lume a iubit Dumnezeu?

13 ianuarie 2008

Gili Cârstea

Dacă Dumnezeu iubește lumea atât de mult încât “a dat pe singurul lui Fiu” spre a o salva, cum se explică faptul că Scriptura ne spune nouă să nu iubim lumea? Ne cere Dumnezeu să urâm ceea ce El a iubit cu atâta pasiune și sacrificiu de Sine?

Versetele sunt aici:

“Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică” (Ioan 3:16).

“Nu iubiți lumea, nici lucrurile din lume. Dacă iubește cineva lumea, dragostea Tatălui nu este în El” (1 Ioan 2:15).

“Nu știți că prietenia lumii este vrăjmășie cu Dumnezeu? Așa că cine vrea să fie prieten cu lumea se face vrăjmaș cu Dumnezeu” (Iacov 4:4)

Există o contradicție, sau pasajele se referă la lucruri diferite?

Se pare că aici avem aceeași problemă ca și în cazul dragostei lui Dumnezeu pentru biserică. Pe de o parte aflăm că dragostea lui Isus pentru biserică este supremă, că ea este singurul obiect al grijii și interesului lui Dumnezeu de pe pământ, ca să descoperim apoi că biserica se află în conflict deschis cu Hristos, și că urmează lepădarea dacă nu se produce pocăință autentică.

Cum rezolvă unii acest paradox? Simplu. Biserica lui Hristos nu poate greși; doar oamenii sunt greșiți (unii, puțini), sunt păcătoși, au nevoie de pocăință sau pot fi lepădați. Dar nu Biserica.

Probabil așa trebuie descifrat și impasul referitor la lume din versetele de mai sus? Adică lumea este bună așa cum este, și Dumnezeu o iubește; unii oameni sunt răi, și trebuie să se pocăiască, sau vor fi eliminați.

Eu cred că răspunsul este altul, în ambele cazuri.

Lumea noastră este în conflict deschis cu Dumnezeu, funcționează după legea păcatului și a morții, și respinge categoric orice are legătură cu neprihănirea. Dumnezeu nu poate iubi așa ceva, deoarece acest sistem produce moarte.

Oamenii care o locuiesc sunt însă creația lui Dumnezeu, sunt copiii Lui iubiți, pentru salvarea cărora Dumnezeu este dispus să meargă oricât de departe; și a mers, făcând sacrificiul suprem în actul salvator al Mielului lui Dumnezeu.

Pavel oferă o explicație care pune lucrurile în perspectiva corectă. El spune că “noi n-avem de luptat împotriva cărnii și sângelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutății care sunt în locurile cerești” (Ef 6:12).

Căpeteniile respective, prin amăgire, au devenit “stăpânitorii întunericului acestui veac,” dar nu au curaj să iasă din culise și să-și declare public identitatea. Ei preferă să întrețină credința falsă că omenirea este condusă de Dumnezeu, prin schimbarea sensului anumitor pasaje din Scriptură unde Dumnezeu declară că iubește lumea.

“Duhurile răutății” care conduc elita politică și religioasă a lumii se declară a fi “slujitori ai neprihănirii” (2 Cor 11:14-15). Ei s-au așezat pe scaunul de domnie al lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu (Eze 28:2; 2 Tes 2:4), și prin această puternică amăgire au reușit să controleze fiecare segment al societății. Scopul lor este construirea unei civilizații după principiile nelegiurii, în care legea lui Dumnezeu să fie eliminată cu desăvârșire. Numele proiectului este “Planul.”

Când au declanșat rebeliunea față de guvernarea lui Dumnezeu, ei s-au angajat să demonstreze că pot clădi o societate viabilă în care legea lui Dumnezeu să nu aibă niciun amestec. Acum trebuie să se țină de cuvânt, ceea ce și fac, iar omenirea a fost angajată în acest Plan prin minciună, fără măcar să bănuiască cine sunt controlorii din spatele treburilor planetare.

Dumnezeu nu poate iubi o astfel de lume, deoarece El știe că ea duce direct la sinucidere. Nu pentru salvarea unei astfel de lumi a murit Hristos, și nu o astfel de lume a fost împăcată cu Dumnezeu prin locuirea lui Dumnezeu în Hristos (2 Cor 5:19). Aceasta este lumea care era în permanent conflict cu Hristos, lumea care L-a pus pe cruce, lume care continuă să-L urască, și pe care urmașii Lui sunt sfătuiți să nu o iubească, să nu se lase amăgiți de sloganurile și promisiunile ei.

Dar locuitorii amăgiți ai acestei lumi, “carnea și sângele” din pasajul lui Pavel din Efeseni, sunt încă fapturne iubite ale Tatălui, frații pentru care a murit Hristos, obiectul răscumpărării “pe când eram noi încă păcătoși.”

Exemplul lui Hristos este edificator. În timp ce iubea pe păcătoși, El demasca răutatea mortală a acestei lumi despărțite de Dumnezeu, ajunsă la cheremul “duhurilor răutății din locurile cerești” și înjugate fără urmă de discernământ la realizarea Planului. Isus nu S-a sfiit să declare că și biserica lui Dumnezeu din timpul Său slujește interesele stăpânilor întunericului acestui veac (Ioan 8:44), și că și-a dat mâna cu “administratorii viei” spre a lua viața Moștenitorului.

Urmașii lui Hristos de astăzi nu pot face altfel decât Învățătorul lor, și nu trebuie să se aștepte la tratamente preferențiale din partea acestei lumi (Luca 23:31)
